Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ ôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр

Ч. 57. | Нинѣ: гр. к. Софронія пат. рим. к. Октавіян. | Завтра: Теофана Гр. Гавріила | Середа 11 (23) марта 1892. | Веходъ сонця 5 г. 57 м.; заходъ 6 г. 16 м. Баром. 772 терм. + 7·9° — 1·4°. | Рôкъ II.

Сеймъ краєвый.

10. Засѣданє Сейму зъ дня 9 (21) марта 1892 р.

Вôдчитано дальшій списъ петицій, въ котрыхъ наспѣло 1207. — Выд. пов. въ Бучачи въ справѣ признаня членамъ Рады и Выдѣлу діетъ и коштôвъ подорожи на засѣданя; — Выдѣлъ повѣт. въ Рудкахъ о доповнене закона будôвельного для сѣлъ, щобы вôльно було ставити хаты и поза селами; — Выдѣлъ повѣт. въ Пôдгайцяхъ, Косовѣ и Лѣську о дотаціи на будовы дорôгъ; — кôльканацять громадъ пов. самбôрского о реґуляцію Днѣстра, — громады Кадовбна, Монастирь и Ненашôвъ о запомогу зъ причины голоду; — громады Нароль, Яворôвъ, Адамôвка, Репинцѣ о запомогу и позичку на будову шкôлъ; — учителѣ зъ Дрогобича, Щирця, школы выдѣловй въ Яслѣ, Петро Риндакъ и Ем. Чижда о пôдвысшене платнѣ учительскои; — выборцѣ округôвъ бережаньского и стрыйского противъ концентраціѣ торговлѣ солею, и т. д.

Пос. Жардецкій пôдперъ петицію кôлькохъ громадъ пов. ланцутского о знесене оплатъ за доручуване письмъ урядовыхъ. По сѣмъ приступлено до порядку дневного.

Пос. Мидовичь мотивувавъ свое внесене, котрымъ бы вôзвалось правительство, щобы право вôдписуваня и приписуваня податку домово-клясового въ громадахъ сѣльскихъ и мѣсточкахъ передано ц. к. Староствамъ повѣтовымъ. — Внесенє вôдослано до комісіѣ податковои.

Пос. Антоневичь мотивувавъ внесене що до конечности будовы бôчнои зелѣзницѣ мѣжь дворцемъ зелѣзничимъ а фабрикою каініту въ Калуши. Нашъ край — казавъ бесѣдникъ — рôльничій, длятого треба старати ся пôдпомочи господарству. Держава повинна старати ся подати такй средства, котрй бы пôднесли также и силу податкову краю. Перейшовши способъ продукціѣ и продажи каініту, выказувавъ бесѣдникъ, що меленый каінітъ треба бы заразъ пакувати въ мѣшки и на замовлене высылати просто жадаючимъ безъ всякихъ посередникôвъ. Въ тôй цѣли есть конче потрѣбне сполучене саліны зъ стаціею въ Калуши. Пôдъ взглядомъ формальнымъ вôдослано се внесене до комісіѣ дороговои.

Пос. Барабашъ мотивувавъ свое внесене, щобы выдѣлъ краєвый предложивъ на слѣдуючôй сесіи проектъ закона дорогового, опертого на додатку до податкôвъ и на улѣпшенôй адміністраціѣ. Бесѣдникъ доказувавъ, що инжиніры повѣтовй и вôйты ѣздать въ власнôмъ интересѣ фôрманками, котрй зачисляють ся до престацій дороговыхъ, а шарваркôвъ на дорогахъ якъ не було такъ и нема. — Внесене передано комісіи дороговôй.

Въ имени комісіѣ буджетовои реферувавъ пос. Абрагамовичь справу звôльненя новыхъ будынкôвъ робôтничихъ вôдъ всѣхъ додаткôвъ, краєвыхъ, повѣтовыхъ и громадскихъ. — Принято безъ дискусіѣ въ другôмъ и третôмъ читаню. §. 1-ій сего закона такъ звучить: Будынки, призначенй на мешкане для робôтникôвъ, а увôльненй пôсля закона державного зъ 9 лютого 1892 вôдъ державныхъ податкôвъ, будуть свобôднй вôдъ всякихъ додаткôвъ краєвыхъ, повѣтовыхъ и громадскихъ, вôдъ тыхъ податкôвъ, вôдъ котрыхъ увôльняе ихъ зга даный законъ державный. — § 2-ій постановляе, що увôльнене буде доти тревати доки будынки тй будуть увôльненй вôдъ податкôвъ державныхъ.

Справоздане комісіѣ санітарнои въ справѣ договору Выдѣлу краевого зъ адміністраціею державною въ справѣ будовы клінікъ при шпитали львôвскôмъ — ухилено зъ порядку денного на внесене пос. Абрагамовича и за згодою референта пос. Чижевича. Мотивовано се вôдложене тымъ, що дотычне справоздане комісіѣ роздано посламъ за пôзно и они не могли его розважити.

Справоздане комісіѣ господарства въ справѣ школы городничои въ Тарновѣ выкликало дискусію формальну.

Пос. Стан. Єнджейовичь поставивъ внесене, щобы вôдложити четверту точку справозданя ажь до розправъ буджетовыхъ, позаякъ въ справозданю комісіѣ жадаєсь новыхъ выдаткôвъ для сеи школы и длятого можна бы попасти въ колізію зъ цѣлымъ преліминаремъ, який выготовила комісія буджетова — Пос. Стан. Бадені рôвножь бувъ за тымъ, щобы вôдложити и трету точку справозданя ажь на ту пору, коли комісія буджетова выготовить преліминарь буджетовый тарнôвскои школы. — Референтъ згодивъ ся що-до вôдложеня четвертои точки и приступлено до спеціяльнои дискусіѣ.

При першихъ параґрафахъ промавляли послы Недѣльскій, Козловскій и Єнджейовичь за вôдложенемъ справы, а пос. Менциньскій выступавъ въ оборонѣ школы городничои и доказувавъ, що потреба ухвалити 10.000 зр. на будову помешкань при тôй школѣ. — Пос. Романовичь доказувавъ, що було нерозумно, переносити школу городничу зъ Чернихова до Тарнова, але коли вже стало ся, то доконче треба якось зарадити, бо будынки валять ся и формально не лишь не можна учити, але навѣть и мешкати. Лѣпше закрыти школу а не вôдкладати пропонованыхъ инвестицій — Пос. гр. Ив. Тарновскій зая

4

ОСТАПЪ БОНДАРЧУКЪ

Повѣсть Іос. Игн. Крашевского.

(Дальше.)

Лице утѣкаючои дитины вразило ґрафиню, и такъ уже розжалену видомъ руины, и она подумала о собѣ и своѣй дитинѣ.

Хлопець побѣгъ улицею, оглянувъ ся и скрывъ ся въ поблизькихъ корчахъ.

— Що се за дитина? — спытала панѣ.

— Пане Мрозовскій, що се за дитина?— повторивъ ґрафъ.

— То, я. в. пане, сирота въ тутешного села. Цѣла хата вымерла зъ горячки, а оно лишилось тутъ при палатѣ за прошенымъ хлѣбомъ. Сынъ Бондарчука, Остапкомъ звуть его.

— Якъ то! не мае жадного свояка?

— Нѣкого, я в. пане, свояки Бондарчукôвъ першй вынеслись изъ села и дотеперь не вернули.

— Якъ же живъ?

— Якъ хробачки и пташки, я. в. пане.

— Въ зимѣ?

— И въ зимѣ.

— Не вôдходивъ весь часъ нѣгде?

— Нѣ, все бувъ при палатѣ.

— Чимъ же живъ?

— Не знаю. — За дня майже нѣколи не показувавъ ся. Въ ночи видѣли его по пустыхъ хатахъ, якъ грѣвъ ся у тлѣючои головнѣ. Я часомъ казавъ ему дати ложку стравы, божь се добро паньске. Навѣть Нѣмцѣ и иншй *націи*, що тутъ стояли, зъ милосердя часомъ кормили его и давали ему свои кôтлы лизати. Я самъ се видѣвъ.

— Бѣдна дитина — сумно вôдôзвалась панѣ. Ґрафови якась думка не давала спокою и вôнъ зôтхнувъ, але очевидно зъ иншои причины.

Потôмъ хвилину мовчали. Хлопець придивлявъ ся зъ-за корча панству, самъ навпôвъ похиленый, зъ вытрѣшеными очима, очевидно готовый утечи, якъ дика звѣрина.

Ґрафиня наближилась и позвала его до себе.

— Ходи ту, моя дитино, ходи!

Хлопець завагавъ ся, оглянувъ ся.

— А пôдешь ты до я в. панѣ! — крикнувъ Мрозовскій, пôдносячи палицю.

Остапъ на видъ палицѣ вже хотѣвъ утечи, але панѣ знову закликала его, вôнъ набравъ вôдваги и выступивъ, кинувши окомъ на управителя. Ажь тутъ въ цѣлôй своѣй наготѣ показалась очамъ притомныхъ нужда сироты.

Очи ґрафинѣ заливались безнастанно сльозами.

— Ой, правда! — сказала она. — Не годить ся жалуватись та нарѣкати на себе въ виду такои нужды.

— То зовсѣмъ що инше — вôдворкнувъ мужъ споглядаючи хмарно. — Они сотворенй до того.

— Мужу! — перебила ему мову Анна.

— Инакше Богъ бы сего не стерпѣвъ,— зъ найзимнѣйшою кровью докôнчивъ ґрафъ.

Ґрафиня зачала его выпытувати; осмѣленый сирота вôдповѣдавъ щоразъ выразнѣйше.

— Ты бувъ тутъ увесь часъ?

— Бувъ.

— Щожь ты видѣвъ?

— А щожь, те, що й *вы* теперь видите. Палили, ломали, попалили, поломали и пôшли.

Наразъ ґрафъ мовь бы отямивъ ся.

— Може й се ты видѣвъ, якъ тамъ добували куфра пôдъ лавкою надъ водою?

вивъ ся за ухваленемъ 2.000 зр. на реконструкцію будынку для ученикôвъ, а вôдкиненемъ 8.000 зр. на будову мурованого дому для школы и мешканя директора. — По промовахъ пословъ Жиґм. Козловского и ґр. Голиѣвского противъ надто великихъ выдаткôвъ а ґр. Козебродского за внесенями комісіѣ приступлено до голосованя и показала ся бôльшôсть за всѣми внесенями комісіѣ.

Пос. Ив. Гноиньскій въ имени комісіѣ господарства краевого предкладавъ змѣну закона водного и закона о охоронѣ власности полевои въ тôмъ напрямѣ, щобы провины противъ постановъ § 69 и 70 згаданыхъ законôвъ не пôдпадали пôдъ юрисдикцію начальникôвъ громадскихъ а лишь властей политичныхъ. — Безъ дискусіѣ принято проектъ закона en bloc въ трехъ читаняхъ.

По залагодженю ще одной справы меншои ваги закрыто засѣдане а слѣдующе назначено на середу рано.

Руска ґімназія въ Коломыи.

Въ комісіи шкôльнôй вела ся дебата надъ внесенемъ дра Савчака въ справѣ основаня рускои ґімназіѣ въ Бучачи, Чортковѣ або Коломыи. Референтъ того внесеня, ґр. Войтѣхъ Дѣдушицкій, заявивъ ся за увзглядненемъ внесеня дра Савчака, высказавъ однакожь бажане, абы переведено дискусію надъ питанемъ, чи завести паралельки зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ, чи самостôйну ґімназію.

Въ дуже оживленôй дебатѣ заявили ся пп.: ґр. Станіславъ Бадені, кн. Чарторыйскій, Ковальскій, Пілятъ, Щепановскій и ґр. Стан. Тарновскій (старшій) за основанемъ самостôйнои ґімназіѣ зъ постепеннымъ доповненемъ по одной клясѣ що року.

Позаякъ Рада повѣтова въ Коломыи одноголосно заявила ся за основанемъ самостôйнои ґімназіѣ въ Коломыи, то и комісія взяла Коломыю пôдъ розвагу и признала за вôдповѣдне заложити руску ґімназію въ тôмъ мѣстѣ.

Въ дискусіи заявили ся лишь ректоръ Балясичь и пос. Райскій за переходомъ до порядку дневного надъ внесенемъ дра Савчака, а коли внесене ректора Балясича упало, то вôнъ заявивъ, що есть радше за основанемъ самостôйнои ґімназіѣ якъ за паралельками. Присутный на тôмъ засѣданю віце-президентъ краевои Рады шкôльнои дръ Бобжиньскій, заявивъ ся именемъ правительства за основанемъ самостôйнои рускои ґімназіѣ въ Коломыи и тымъ способомъ залагоджено въ комісіи прихильно внесене дра Савчака.

Дописъ.

Зъ Пôдборець (пôдъ Львовомъ).

(Нужда середъ селянъ пôдъ Львовомъ. — Обманьства на львôвскôмъ торзѣ.)

Зъ дальшихъ сторôнъ нашого краю доносять, що нужда панує помѣжь народомъ, а що дѣе ся тутъ въ поблизькости Львова, то нѣхто анѣ не згадає. Отъ бѣда та й тôльно; голодъ заглядає вже попôдъ нашй стрѣхи. Збôжа на снопы было, але о зернѣ и не погадай (о картофляхъ нема й спомину). Секвестраторъ явивъ ся тутъ и тягне остатне фантє зъ насъ нещасныхъ селянъ. Зъ вôдкижь взяти гроша на податокъ, коли кождый мусить найпотрѣбнѣйшу рѣчь заставити або спродати на поживлѣнє? Нещасный селянинъ бере остатну солому або сѣно и везе до Львова на торгъ. Оплатить рогачку, оплатить на торзѣ за вагу, а тутъ ще до того и купецъ его обманить. Отъ и послухайте:

Вывѣзъ я на торгъ до Львова дня 15 марта с. р. фѣру соломы. Вôдъ мене купивъ еѣ якійсь ліверантъ зъ маґістрату, котрый богато фѣръ скуповувавъ. Згодивъ по 1 зр. 22 кр. за 100 кільо; а мавъ я 340 кільо чистои соломы. Рахуй же теперь нещасный селянине, коли не знаешь рахунку! Але що я трохи рахувати знаю, то й вырахувавъ, що менѣ належить ся 4 зр. $14^{1}/_{2}$ кр., а вôнъ недавъ собѣ й говорити, лишь выплативъ менѣ 3 зр. 82 кр., отже о $32^{1}/_{2}$ кр. менше, якъ належало ся. Коли я его упоминавъ ся, абы выплативъ менѣ въ цѣлости, то вôнъ ще мене трунувъ и спонижавъ. Пôйшовъ я до канцеляріѣ пожалувати ся, а тамъ мене анѣ слухати не хотѣли. Але то не лишь мене, а кождого такъ обманюють, хтожь тамъ неписьменному селянинови порахує, кому вôнъ пожалує ся? Давнѣйше лѣпше было безъ тои ваги, бо коли селянинъ спродавъ на снопи, то не давъ ся обманути. — Прошу и другі часописи тое повторити, бо коли таке дѣе ся у Львовѣ на торзѣ, щожь то мусить дѣяти ся по иншихъ мѣстахъ! Селяньство наше чимъ рôкъ то гôрше пôдупадає, податки залягають и за три лѣта, найгôрше, що селяне позатягали довги въ банкахъ, ґрунты пороздроблюванй и май ся добре, бѣдный чоловѣче!... — *Андрѣй Брездень*, селянинъ.

Переглядъ политичный.

Зовсѣмъ несподѣвана криза въ берлиньскôмъ кабінетѣ зробила у Вѣдни велике вражѣне, однакожь нѣхто тутъ не припускає, щобы становище канцлера Капрівіого было тымъ захитане.

Міністерство торговлѣ розпочало приготовляючі роботы до реформы тарифъ особовыхъ и товаровыхъ на зелѣзницяхъ державныхъ.

Ґр. Кальнокого покликано телеґрафічно до Будапешту, где теперь — якъ звѣстно — перебуває Є Вел. Цѣсарь.

Зъ Буковины а такъ само зъ Пôдволочискъ доносять, що на границі россійскôй розôйшлась чутка, будьто бы правительство россійске прислало урядамъ стаційнымъ тайный приказъ телеґрафічный, щобы они не приймали и не перевозили нѣякихъ фрахтôвъ хочь бы навѣть въ стороны дôткненй голодомъ и щобы безпроволочно высылали ваґоны фрахтовй до Жмеринки.

Приказомъ царскимъ розширено фабрику оружія въ Єжевску вятскои ґуберніѣ въ той способъ, щобы она могла доставляти рôчно 600 000 цѣвокъ и замкôвъ до карабінôвъ новои системы.

Зъ Парижа доносять, що тамошна філія збанкрутовавшои въ Петербурзѣ фірмы Гінцбурґа перестала такожь выплачувати. Банкрутство Гінцбурґа, кажуть, есть найбôльше, яке доси было въ Россіи

Вчерашный приѣздъ Капрівіого до Губертсбурґа все ще не принѣсъ нѣякои змѣны въ кризѣ То лишь певна рѣчь, що міністеръ просвѣты, Цедліцъ, уступить. Поручено такожь проектъ, щобы становище канцлера вôддѣлити вôдъ уряду президента міністрôвъ, але въ сѣй справѣ не зроблено такожь нѣякого дальшого кроку.

Заявлене кор. Милана принято въ Сербіи дуже неприхильно. Народъ есть рѣшучо противный новому законови, а протесты противъ поступованя правительства въ сѣй справѣ пôдносять ся навѣть зъ кругôвъ радикальныхъ. Народъ есть переконаный, що то нѣбы добровôльне зречене ся правъ кор. Милана наложить на край новй тягары. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ выславъ завôзване до всѣхъ начальникôвъ повѣтовыхъ, щобы они

Мрозовскій страшно поблѣдъ.

— А видѣвъ — вôдповѣвъ хлопець.

— Справдѣ! — кликнули всѣ — ты видѣвъ, якъ Нѣмцѣ....

Управитель стоявъ мовь на позорищу, дусивъ ся, блѣдъ, червонѣвъ и хитавъ ся на ногахъ.

— То не Нѣмцѣ.... — сказавъ хлопець.

— А хтожь?

— Панъ управитель зъ якимись людьми? прийшли въ ночи, выкопали, взяли на вôзъ и....

Въ тôй хвили Мрозовскій щезъ, кинувъ ся въ глубину огороду, въ гущавину. Слуги пустились за нимъ.

— Може ты видѣвъ, де его завезли? — додала ґрафиня.

— А якъ же, бо зъ цѣкавости пôшовъ я за ними. Лякались, видко, везти далеко, то заѣхали лишь пôдъ грушку на ланъ, выкопали тамъ яму....

— Скорше, скорше.... — крикнувъ ґрафъ, тратячи зимну кровь. — Пôдъ грушку — пôдъ грушку! — Хлопче, зъ нами!

И въ тôй хвили полетѣвъ ґрафъ зъ людьми на ланъ, забравши зъ собою Остапка.

Пôдъ старою грушею, мимо убитои старанно дернѣ, знати было ще недавно порушену землю, бо трохи на тôмъ мѣсци земля запалась.

— Тутъ — сказавъ Остапко.

Люде взялись до патикôвъ и рыскалѣвъ и зъ невымовною радостью побачили небавомъ зелѣзный куферъ. котрого заржавѣлый верхъ задзвенѣвъ пôдъ ударомъ рыскаля. Добрались до замка; вôнъ бувъ цѣлый. Ґрафъ росказавъ вôдвезти вôдзыскане майно до палаты, а самъ пôшовъ скоро дати звѣстку жѣнцѣ. Про Остапка забувъ зовсѣмъ, и сирота пôшла помалу ку лузѣ, де кôлькоро дѣтей пасло худу череду, сидячи біля запаленои ватры.

Ґрафъ бувъ бы може на все забувъ про дитину, бо радôсть зъ вôднайденя срѣбла, дорогоцѣнностей и важныхъ паперôвъ зовсѣмъ заняла его; але жѣнка пригадала ему, що повиненъ сиротѣ вôддячитись.

— А той хлопець? — спытала вечеромъ.

— Якій хлопець?

— Сирота, що показавъ тобѣ грушу.

— А правда! я забувъ; треба бы дати ему хочь ѣсти.

— Ѣсти! Чоловѣче!—вôдозвала ся дивнымъ голосомъ Анна. Хто бы тебе не знавъ, гадавъ бы, що ты невдячный або нечулый, камѣнный чоловѣкъ.

— Чижь можу ему, що бôльше зробити?— спытавъ ґрафъ.

— Менѣ здаесь, — вôдповѣла жѣнка — що можешь его увôльнити, выховати прилично и забезпечити ему лѣпшу долю. Менѣ здаесь, що мы и повиннй такъ зробити.

— Справдѣ? — чомужь бы нѣ! Роби, якъ хочешь.

По тôй розмовѣ ґрафиня пôслала по Остапка, котрого ледви найшли, бо сховавъ ся въ огородовôй будѣ На другій день одѣтый, накормленый, принятый межи двôрскихъ, вôджививъ уже бѣдный хлопчина.

Въ рôкъ потôмъ ґрафиня пôслала его до школы; и ось якъ опущеный сирота дивнымъ припадкомъ выходивъ на чоловѣка.

Мрозовскій, забравши жѣнку и дѣти, поѣхавъ на Подôле, де взявъ спустошеный маєтокъ въ аренду. Ґрафъ и не згадувавъ про него нѣколи.

(Дальше буде.)

постарали ся о то, абы народъ славъ ґратуляційнй телеґрамы правительству по причинѣ залагодженя сеи справы.

Новинки.

Львôвъ дня 10 (22) марта.

— **Громадѣ Пароль,** въ повѣтѣ чешанôвскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на розширенє шкôльного будынку.

— **Є. Цѣс. и кор. Высокôсть** Архікнязь Леопольдъ Сальваторъ повернувъ вчора рано до Львова, а на дворци витавъ Є. Цѣс. и Кор. Высокôсть офіцирскій корпусъ артілерійнои дівізіѣ.

Водзначеня. Полковникъ Іосифъ Залескій, комендантъ полку драґонôвъ ч. 10 одержавъ въ признаню заслугъ ордеръ зелѣзнои короны III. кл. и именованый комендантомъ 6 бриґады ѣзды.

— **Перенесеня.** Дирекція почтъ и телеґрафôвъ перенесла почтового офіціяла Романа Сарачиньского зъ Живця до Львова.

— **Конкурсы.** Ц. к. окружна Рада шкôльна въ Грибовѣ розписала конкурсъ зъ речинцемъ до 30 цвѣтня 1892 р. на слѣдуючій посады зъ выкладовымъ языкомъ рускимъ: при школахъ філіяльныхъ въ Баници, Бересни, Бинчаровôй, Избахъ, Королевôй рускôй, Ставаши и Варощѣ зъ платнею по 250 зр. и вôльнымъ мешканємъ. — Маґістратъ мѣста Станіслава оголошує конкурсъ на посады: а) концептового практиканта зъ рôчнымъ адъютумъ 600 зр. котрый повиненъ выказатись укôнчеными правами и трома испытами державными; б) на посаду елєва будôвництва, а вôдъ кандидата вымагає ся укôнченыхъ студій політехнічнои школы, а техніки въ выдѣлу инжинірского маютъ першеньство. Рôчне адъютумъ 600 зр. а речинець на обѣ посады до 15 цвѣтня. — Мѣсто Самбôръ розписує конкурсъ на посаду мѣского ветеринаря зъ рôчною платнею 300 зр. Речинець на поданя до 15-го цвѣтня.

— **Зъ епархіѣ станіславôвскои.** О. Касіянъ Куницкій, капелянъ войсковый въ Станіславовѣ, именованый радникомъ и референтомъ еп. консисторіѣ станіславôвскои.— Презенту на парохію Лѣски одержавъ о. Волод. Лукашевичъ зъ Жукотина. Завѣдательства одержали оо.: Ив. Ульванській въ Босирахъ, Сев. Пôдляшецкій въ Касперôвцяхъ, Ом. Боярскій въ Кричцѣ, Софр. Левицкій въ Стриганцяхъ и Ал. Балицкій въ Пядикахъ.

— **Повѣтова Рада въ Бучачи** ухвалила дня 16 с. м. просити Соймъ абы: 1) выдавъ законъ оподаткованя права польованя на обшарахъ понадъ 250 морґôвъ, та щобы податокъ той выносивъ найменше 3 зр. Фонды зъ такого податку були бы власностію тыхъ повѣтôвъ, де выконує ся право польованя и могли бы ужити ся на закладанє шпиталикôвъ повѣтовыхъ, або домôвъ убогихъ хорыхъ и т. д.; 2) выдавъ законъ, котрый позволявъ бы брати оплаты вôдъ пôчинѣ вôсля спроможностей маєткôвыхъ вôдъ 1 зр. до 300 зр. на оплачуванє выученя и утримуваня акушерокъ сѣльскихъ; 3) законъ о примусовôмъ выґублюваню мишей и хрущѣвъ и вконци 4) абы выдавъ законъ спродавати соль по державныхъ трафікахъ, абы цѣна соли була однакова и щобы вага топокъ була рôвна.

— **Змѣна прôзвища.** Намѣстництво дозволило п. Станіславови Рыбѣ теольоґови зъ III. р. рим.-кат. семинаріѣ на змѣну прôзвища Рыба на Стасиньскій.

— **Погоду на сю весну и лѣто** ось такъ заповѣдають де котрй метеорольоґи: Вôдъ 18 настане змѣна, студѣнь уступить и заразъ потôмъ настане красна весняна пора, котра зъ малыми перервами потягне ся ажь до 10 мая. (Що змѣна вôдъ 18 марта настала, вже потвердила ся). Ажь до першихъ днѣвъ цвѣтня буде погода спокôйна, днѣ теплй и ясній. Вôдтакъ настануть днѣ хмарнй и холоднй, буде перепадати дощь зъ снѣгомъ а павѣть будуть потрохи и морозы. Вôдъ 24 цвѣтня настане знову дуже красна погода, котра потягне ся ажь до 10 або и 15 мая. Потôмъ настануть знову хмарнй днѣ, частй мраки, дощѣ и сильнй вѣтры и таке буде цѣле лѣто ажь до 5 серпня. Вôдъ того дня настане знову дуже красна погода и потягне ся вже ажь до пôзнои осени.

— **Такъ бы всюды треба.** Черновецкій маґістратъ выдавъ розпорядженє, що рѣзникамъ не вôльно продавати мяса зъ кôстками. Мясо, продаванє въ ятках, мусить бути зовсѣмъ вôльне вôдъ костей зъ выимкою такихъ дрôбныхъ кôсточокъ, що не дадуть ся вôдлучити. Кости можуть бути продаванй окремо. Тй, що не будуть держати ся сего розпорядженя, вôдпадуть карѣ 25 зр. або 5-дневного арешту. Добре було бы, щобы такй зарядженя выдали и всѣ нашй маґістраты а рады громадскй повинни бы на те наставати.

— **Крѣпостній маневры въ Перемышли.** Войскова ґазета фахова Milit. Ztg. доносить, що пôдъ конець сего лѣта маютъ вôдбути ся въ Перемышли великй маневры крѣпостнй. Пôдчасъ маневрôвъ въ ночи буде цѣле поле, де будуть вôдбувати ся маневры, освѣтлювати ся свѣтломъ електричнымъ при помочи т. зв. електричныхъ проекторôвъ т. є. приладу, кидаючого свѣтло електричне на якесь далеко положене мѣсце. Крôмъ того будуть ставити ся зелѣзницѣ польнй и буде ся уживати бальона на припонѣ, зъ котрымъ будуть ся робити пробы и вправы, якъ треба его уживати пôдчасъ вôйны. Маневры тй маютъ послужити за доповненє тыхъ проєктôвъ и досвѣдôвъ, якй пороблено минувшого року пôдъ Коморномъ на поли зачѣпки и обороны крѣпостей.

— **Обманець.** Передъ львôвскимъ судомъ веде ся розправа противъ Абрамка Трахтенберґа, обжалованого о обманьство. Въ селѣ Улянôвѣ живе родина Мизунôвъ, котрои члены суть умыслово упослѣдженй. Зъ тои родины жиютъ ще браття Василь и Стефанъ, котрый ще до того всего має спаралїжованый бôкъ тѣла ще таки вôдъ уродженя. Василеви дали куратора, бо судъ признавъ его идіотомъ (придурковатымъ) и марнотратникомъ. Стефанъ хочь бувъ несповна розуму, але мôгъ своєю часткою самъ рядити. Оба браття дôстали по батьку ґрунтъ вартости 1200 зр., жили зъ собою въ незгодѣ, а що ґрунтъ припадавъ на обохъ по половинѣ, то вмѣшавъ ся въ тото жидъ Трахтенберґъ, почавъ намавляти Стефана, абы спродавъ свою частку и такимъ способомъ вôдвяже ся вôдъ брата. Стефанъ приставъ. Трахтенберґъ завѣвъ тогди Стефана до Четанова, де переховувавъ его ажь до пôдпису контракту у якогось другого знакомого жида и набувъ половину того ґрунту за 120 зр. Василь дôзнавши ся о тôмъ, подавъ справу передъ судъ.

Зъ судовои салѣ. Каролина Сосновска, 18-лѣтна служниця, вôльного стану, вложила свою власну дитину по породѣ до пачки, въ котрôй дитина задля браку повѣтря, удушила ся. Дитину сховала она въ сѣно, де тѣло найшли ажь по кôлькохъ дняхъ по смерти. Передъ жандармомъ призна ла ся Сосновска до сего дѣла и на тôй основѣ прокураторія обжалувала єѣ передъ судомъ. Але передъ судомъ Сосновска оправдувалась, що дитина народилась уже нежива и присяжнй увôльнили єѣ вôдъ вины.

— **Натѣшивъ ся и повернувъ.** Передъ кôлькома днями утѣкъ бувъ зъ тутешнои вязницѣ Іосифъ Бодашевскій. Натѣшившись свѣтомъ, вôнъ щось розмѣркувавъ собѣ та й повернувъ самъ до вязницѣ.

— **Злодѣйскій пиръ.** Оногды два голоснй львôвскй злодѣѣ, Яковъ Гасъ и Іосифъ Стефановичъ давали своимъ товаришамъ въ шинку при улици Жерельнôй шумный пиръ. Розумѣє ся, що на пиръ той були запрошенй лише самй „свои"; ажь туть наразъ явили ся и два непрошенй — ревізоры поліційнй, котрй ще й забрали зъ собою Гаса та Стефановича. При ревізіи показалось, що оба „ктиторы" тои гостины, Гасъ и Стефановичъ, мали при собѣ значнѣйшй квоты, якй роздобули собѣ — зъ обкрадення церкви въ якôмсь селѣ.

— **Рабунокъ.** Вчерашнои ночи о 11 год. повертавъ домôвъ музика, Алойсій Зґоянôвскій. На улици Снядецкôй напало его двохъ злочинцѣвъ, звалили на землю и выдерли калитку зъ зароблеными грôшми.

— **Про убійника дѣвчатъ, Шнайдера,** котрого страчено у Вѣдни дня 17 с. м., подаютъ вѣденьскй ґазеты такй вѣсти зъ послѣднихъ хвиль его житя: По вôдчитаню ему засуду на кару смерти, перебувавъ вôнъ въ кели, де вже кôлькохъ его попередникôвъ такъ само дожидало кôнця житя въ рукъ ката. Тутъ на столѣ стоявъ хрестъ и двѣ свѣчки. Шнайдеръ, знаючи вже, що на другій день має згинути, бувъ зовсѣмъ спокôйный, ба навѣть такъ веселый, що ажь его оборонець и сповѣдникъ о. Бомавъ, мусѣли его упоминати, щобы вôнъ опаматавъ ся и подумавъ о тôмъ, що за кôлька годинъ мае розстати ся въ житємъ. Вôнъ казавъ собѣ давати добре ѣсти и пити, а особливо попивавъ вино та казавъ: „То ще одно тримало мене на свѣтѣ. — Побачите — казавъ вôнъ до свого оборонця—що я пôйду спокôйно".— Коли вôдтакъ дръ Фрідъ упомнувъ его, сказавъ вôнъ: „Моя жѣнка таки больше виновата. Я не думавъ, що ажь до того дôйде". Вôнъ зажадавъ вôдтакъ, щобы ему вôльно було побачитись зъ братомъ и зъ жѣнкою. Братъ завôзваный телеґрафічно, не приѣхавъ, а жѣнка два разы вôдмовила, ажь за третімъ разомъ прийшла. Зôйшовшись, стали обоє сварити ся, такъ, що доворець вязницѣ побоюючись якого лиха, мусѣвъ ихъ розлучити и станувъ межь нихъ. Коли жѣнка вôдходила, хотѣвъ Шнайдеръ єѣ поцѣлувати, але она не дала ся, боячись, абы вôнъ єѣ не задушивъ. Въ ночи ставъ Шнайдеръ спокôйнѣйшій и высповѣдавъ ся и не спавъ цѣлу нôчь. Досвѣта выпивъ каву и якъ разъ закуривъ цигаро, коли вôйшовъ катъ зъ своими помôчниками, звязавъ ему руки взадъ и вывѣвъ на мѣсце страченя, де вже чекала комісія. Коли катъ и его помôчники пôдъ шибеницею его вязали, вôнъ все обертавъ головою въ одну або другу сторону, та просивъ, абы его не мôцно вязали. На даный знакъ комісаря рукою, вхопили его помôчники ката и пôднесли въ гору Шнайдеръ сказавъ ще лишь: „Въ имя Боже! Я бы хотѣвъ ще щось сказати!..." — Але не було вже часу, бо катъ зробивъ свое. До чотири мінутъ все скôнчило ся. Обдукція выказала, що Шнайдеръ бувъ зовсѣмъ здоровый, але на мозку мавъ воду; бувъ т. зв. гідрокефаль або чоловѣкъ зъ водою въ головѣ.

— **Самоубійство.** Въ Берлинѣ повѣсивъ ся дръ Адольфъ Ґаспарі, професоръ тамошного университету. Самоубійникъ бувъ хорый вôдъ довшого часу на нервовый розстрôй и числивъ 43 лѣтъ.

† Посмертнй вѣсти.

Розалія зъ Кучиньскихъ Голонацка, вдова по пароху въ Чернятинѣ, деканата городеньского, умерла дня 29 лютого с. р. въ 65-ôмъ роцѣ житя у свого зятя о. Стефана Човгана, пароха въ Ценевѣ. Вѣчна єй память!

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 22 марта. Гр. Кальнокій выѣзджає нинѣ на дворъ цѣсарскій до Будапешту.

Атины 22 марта. Въ добре поинформованыхъ кругахъ завѣряютъ, що парлямептъ буде въ четверъ розвязаный.

Гамбурґъ 22 марта. Кн. Бісмаркъ занедужавъ ще въ недѣлю и въ наслѣдокъ того вôдкликавъ свôй приѣздъ на зборы до Рацебурґа.

Берлинъ 22 марта. Палата пословъ передала справу вельфского фонду спеціяльнôй комісіи.

Поѣзды зелѣзничй.

Пôсля середно-европейского часу (Вôдъ 1 жовтня 1891).

Зô Львова вôдходять:

5·50 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Нов. Санча, Лавочного, Пешту, Мукача, Станіслава и Гусятына.
10·54 п. особ.: до Стрыя, Хирова, Сухои и Станіслава
7·48 п. особ.: до Стрыя, Лавочного, Мукача, Будапешту, Станіслава, Гусятина, Хирова и Сухои.
4·48 п. особ.: до Станіслава и Коломыѣ.
8·40 п. поси. 9·48 и особ. до Станіслава, Черновець, Сучавы, Ясъ, Гусятина.
3·54 п. особ.: Станіслава, Черновець. Яссъ и Букарешту.
8·49 п. мѣш.: до Белзця и Сокаля.
5·40 п. мѣш. до Равы Рускои.

До Кракова: о 4·20 п. особ., о 7·20 п. особ., о 2·28 п. поси. и о 8·30 п. мѣш.

До Пôдволочискъ въ Пôдзамча: о 10·15 п. особ., о 4·22 п. поси. и о 11·05 (часъ львôвскій) п. мѣш.

Надôслане.

Заявлене

Щобы усунути всякй хибнй здогады, якй выкликала допись, умѣщена въ 36 ч. „Народ. Часописи" въ справѣ переплету Євангелій и другихъ книжокъ церковныхъ, заявляємо отсимъ, що згадана допись не може нѣякъ до нашои фірмы вôдносити ся, позаякъ мы стараємось якъ Всеч. Духовеньство такъ и П. Т. Публику вповнѣ вдоволити и ґарантуємо за всяку роботу выконану въ нашôмъ заведеню переплетничôмъ. Найлѣпшимъ доказомъ нашои солѣдпои роботы сутъ численнй подяки, зъ котрыхъ ось туть одну подаємо: „Дуже красненько дякую вамъ за присланє св. Євангеліє. Я якъ и парохіяне вповнѣ вдоволенй изъ того Євангелія.“ — Зъ поважанємъ: *Д. Мохнацкій*, парохъ Милика, поч. Мушина. — Близшй информаціи подає анонсъ на другôй сторонѣ.

Михаилъ Спожарскій и Сынъ
Переплетниче заведенє, Львôвъ, ул. Пôдвале ч. 9.

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.